

С а д р ж а ј:

Новица Савић - [Овде нема лопова](#) - драма

Драма Овде нема лопова Новице Савића представља вешто, али непретенциозно испричану драмску причу о судбини савременог антихероја, чији се живот налази у процепу између трпљења и наде да му се, још увек, може десити нешто што ће његово злехудо трајање осветлити трачком лепоте и љубави.

Аутор минуциозним, суптилним средствима гради психологију ликова, градећи, поступно, исто тако, интензитет драмске радње - све до финалног сукоба и неочекиваног, али сасвим уверљивог обрта, на крају. Драма је исписана сигурном руком писца који се клони баналности и експлицитности, аутора који влада драматуршком вештином и који успева да у своју причу угради дискретни, али, зато, не мање емоционални набој, те да нам, са несумњивом уверљивошћу, предочи суморну слику света у којем живимо.

Миодраг Илић - [Машина за терор](#) - драма у три чина

Миодраг Илић аутор је многих драмских дела писаних на традицији тзв. добро скројених грађанских комада, са развијеном, комплексном радњом, прецизно постављеним ликовима разрађене психологије и сложених међусобних односа. Међу такве комаде може се убројати и његова драма Машина за терор. На фону друштвене драме која рашчлањује лицемерје и цинизам високо развијеног, цивилизованог света што прописује правила игре остатку планете, одвија се интимна драма у породици угледног западног индустријалца Адама Креба. Његова ћерка, Барбара, побуниће се противу очевог света лишеног љубави и искрености и завршиће као члан терористичке организације. Но, и међу тим побуњеним младим људима, који жртвују своје животе за визију бољег и праведнијег света, није све као што на први поглед изгледа. И тамо ће се наћи издајници и доушници, плаћене убице и сарадници полиције - тако да ће дијалектика великог механизма власти и манипулације још једном тријумфовати, и све ће поново бити на свом месту у овоме “најбољем од свих светова”, с тим што ће неколико невештих и неснађених својим животима платити илузију да се суштина ствари може променити, па, између осталих, и Барбара, Кребова кћи.

Предраг Перишић - [2024](#) - весела драмска игра у једном делу

Дело Предрага Перишића представља својеврсну футуролошку пројекцију. Временски је лоцирано у 2024. годину, уочи хипотетичког референдума који треба да одлучи о приступању Србије Европској унији, односно, лоцирана је у хипотетичку будућност у којој се не дешава ништа ново, сем да смо, још увек, на свом “дугом путовању у Јевропу”, које има свој далеки почетак, али, чини се, нема краја. Драмско збивање смештено је у лудницу, јер, та “путујућа Србија” и није ништа друго до својеврсна лудница у којој се развијају и одвијају судбине српских, колико трагичних, толико и бесмислених “јунака”. Млади лекар, тонући све дубље у мрачне светове својих пацијената, продужава боравак у лудници све више и више - тако да, на крају, и сам завршава као пацијент, међу онима чије је судбине са толико оптимизма желео да измени. Круг је затворен, излаза нема, брод лудака наставља своје дуго путовње у Јеворпу. Перишићева драма представља сасвим конзистентну глобалу метафору, са богато профилисаним ликовима, са обиљем карактера и њихових судбина - датих, колико са озбиљним психолошким помирањем, толико и са ироничном дистанцом, што слику чини пластичнијом а увид у збивања слојевитијим.

Милан Миња Обрадовић - [Огледало без покроба](#) - Драматизација ненаписане саге о Чемерицићима (комитрагична гротеска у 4 чина)

“Воденица меље време, а житом нас завава” - каже Милан Миња Обрадовић у постскрипту својој драми Огледало без покроба, која у поднаслову носи назив “Драматизација ненаписане саге о Чемерицићима”. И, збиља, ова драма, на подлози духа

што се храни естетским вредностима српске литерарне традиције, од настасијевићевске метафизике до поповићевске надреалистичко-антидрамске гротеске, са богатим ироничним натрухама, затеже сложен и слојевит епско-драмски лук који увелико релативизује појам времена и пред нас изводи неколико генерација живих и мртвих Чемерицића, упорно обузетих, колико баналним, свагдашњим, толико и вечним, неразрешивим питањима људске егзистенције. Тако пред нама дефилују прошлост и садашњост, као делови једног те истог животног тока једне те и једне те исте животне проблематике.

Пластичност и слојевитост овог драмског ткива употпуњује језик, веома изражајан, драматичан по себи, који, такође, не познаје границе времена, ни ситнореалистичких условности. Он је бујан и врцав, динамичан, у ритму између дневног жаргона и надреалистичке гротеске. Огледало без покрива Милана Миње Обрадовића представља, укратко, веома самосвојно дело опоре поезије, не лако за сценску реализацију, али утолико изазовније, као у себи довршен и складан систем знакова.

Соња Богдановић - [Станојло међу женама](#) - трагикомедија

Комедија Станојло међу женама Соње Богдановић духовита је прича о мушко-женским односима, али и прича о овдашњем менталитету - тврдокорној константи нашег личног, породичног и друштвеног живота. У таквом координатном систему развија се и судбина Станојла, елементарног балканског мушкарца који је, колико наметљиво доминантан у односима према женама, толико скрушен и послушан у односу према мајци, оригиналној патријархалној матрони. У пустој жељи да добије сина и наследника, његов двостуки породични живот претвара се у парадоксалну хиперболу: на крају, он добија десет кћери, а јединог, жељеног, сина трећа жена одводи из његовог живота заувек... Соња Богдановић пише свежим, колоквијалним језиком, у мало потеза полази јој за руком да

скицира драмске карактере; служи се драматургијом слике, са ефектним и функционалним резевима, те успева да таквим драматуршким склопом премости велики временски период и да, на тај начин, развије и затвори судбински круг својих јунака.

Иван Панић - [Куме, изгоре ти!..](#) - цртица о стрпљењу и трпљењу

Своју дуо-драму, заправо једночинку Куме, изгоре ти! Иван Панић означава као “цртицу о стрпљењу и трпљењу”. Реч је о једној сасвим једноставној ситуацији у којој се сучељавају два лика, где се - током развоја радње - у суптилној градацији развијају и уобличавају и њихови психолошки портрети, те оцртавају и прецизни обриси њихових људских судбина. Развијајући психолошке портрете својих јунака, Панић успева да им утисне, колико рефлекс овога времена расула и разградње система моралних вредности, толико и општу људску типологију. Кроз лик кума, “божјег човека”, који “трпи радњу”, који се ни после бесконачне градације партнерове агресије и понижавања не побуни - дат је својеврсни вапај и тихи, парадигматични протест човечности у моралној пустињи новог доба што увелико обузима наше животе.

Миладин Шеварлић - [Поговог](#)

--ooOoo--

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 22

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ, 11000 Београд, Господар Јевремова 19 ; ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Мајке Јевросиме 30 и Културно просветна заједница Београда, Змај Јовина 4

www.drama.org.rs

udraps@gmail.com

За издаваче: Миодраг Ђукић, Братислав Петковић и Живорад Ајдацић

Одговорни уредник, Миодраг Ђукић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Биљана Остојић

Редакција: Миладин Шеварлић, Драган Томић, Владимир Ђурић Ђура, Снежана Кутрички, др Едуард Дајч

Коректура - Редакција

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић

Технички уредник, Небојша Кузмановић